

Rasspecifik avelsstrategi för GOS D'ATURA CATALA

Revidering av RAS 2012

Fastställt RfG 2013-03-04 / Fastställt SGVK 2013-03-14/Fastställt SKK 2013-09-11

Innehållsförteckning

Arbetet med revidering av RAS.....	2
Gos d'atura catalá.....	3
Historik	3
Population	4
Nuläge	4
Mål.....	4
Strategier.....	4
Hälsa	5
Nuläge	5
Mål.....	6
Strategier.....	7
Mentalitet	7
Mål.....	8
Strategier.....	8
Exteriör	8
Mål.....	9
Strategier.....	9
Avelspolicy för gos d'atura catalá.....	9
Delmålen 2004 – 2012	10
Strategi för fortsatt avelsarbete 2013- 2018:.....	11
Tabeller	13

Arbetet med revidering av RAS

Den rasspecifika avelsstrategin för gos d´atura catalá togs fram under 2004. Det som presenteras här är en utvärdering och revidering av den ursprungliga versionen. Uppföljning och utvärderingsarbetet har skett kontinuerligt inom **Rasklubben för Gos d´atura catalá** (RfG) bland annat genom Avelsberättelsen som skickas till SGVK och presenteras på årsmötet varje år. Under årsmötet har man även haft diskussioner och likaså på olika interaktiva forum. Dessvärre har man inte kunnat ordna någon avelsträff eller uppfödarträff under tidigare verksamhetsår.

Under 2012 har en hälsoenkät funnits tillgänglig på rasklubbens hemsida och information om denna har skickats ut till alla registrerade ägare av rasen med önskemål om att de skulle fylla i och lämna sina synpunkter.

Det har även presenterats information om nuläget och hälsostatusen till RfGs medlemmar genom rasklubbens tidning ”Gosbladet”, på hemsidan, men också RfGs Facebooksida, där man även haft diskussioner i ämnet.

Den 9 mars 2013 hölls ett medlemsmöte i samband med årsmötet, där RAS presenterades i sin helhet tillsammans med bland annat sammanställningen av hälsoenkäten.

Uppföljnings- och utvärderingsarbetet har letts av RfGs avelsfunktionär Veronica Ferreira Krantz, i samarbete med Susanne Danheimer Nilsson och Agneta Nilsson.

Veronica Ferreira Krantz har mångårig erfarenhet av uppfödning och ett genuint intresse för rasen. Hon har också många och goda kontakter med andra uppfödare och rasklubbar runt om i Europa, framförallt i rasens ursprungsland Spanien. Även Susanne Danheimer Nilsson och Agneta Nilsson är uppfödare med många års erfarenhet av uppfödning och avel.

Arbetet har bland annat bestått av:

- Flertalet arbetsmöten
- Täta e-post- och telefondiskussioner
- Uppföljning och sammanställning och hälsoenkätundersökningen
- Genomgång av samtliga kullar födda mellan 1997 och 2012 avseende HD med hjälp av SKKs avelsdata
- Insamling och sammanställning av olika uppgifter med koppling till avelsarbetet (avelstatistik, exteriörbedömningar, MH, med mera)
- Rapportering av arbetet i klubbens tidning ”Gosbladet” och på hemsida/facebook sida
- Medlemsträff mars 2013

Gos d'atura catalá

Historik

Gos d'atura catalá är en medelstor vallhund som ursprungligen kommer från Katalonien i norra Spanien. Troligen är rasen uppbyggd av korsningar mellan inhemska hundar från landet och de som en gång kom med romarna.

De liknar många av de andra europeiska vallhundarna, till exempel old english sheepdog från England, berger des pyrénées och briard från Frankrike, bergamasco från Italien och cão da serra de aires från Portugal.

På den tiden användes inte ordet ras och värdet låg inte i utseendet, utan i hundens förmåga att utföra sina arbetsuppgifter. Rasen anses ha ändrats i mycket liten omfattning sedan sitt ursprung. Den har utfört sina arbetsuppgifter i de katalanska Pyrenéerna och har vunnit respekt hos herdarna som en av de mest lämpade hundarna för förflyttning av stora hjordar av betesdjur mellan de olika betesmarkerna. Djurbesättningar på uppemot 200 djur som flyttades långa avstånd klarade en ensam hund av att hålla kontroll på och den användes till både nöt och får.

Gos d'atura är en kroppsvallande hund. Den är även en duglig vakthund då herdarna oftast hade fler än en hund. En av dem tog de med vid arbetet med betesdjuren och den andre lämnades att vakta gården.

Vid den internationella utställningen i Barcelona 1929 presenterades två exemplar av rasen för första gången och blev då erkänd som ras av RSCE (Spanska Kennelklubben). Det var en hane vid namn Tac och hans mor Iris. Dessa två kom att utgöra grunden för den första rasstandarden.

Sedan dess har rasen spridits och blivit introducerad som arbetshund likväl som sällskapshund i många länder världen över. I Sydamerika och Israel som vallare, i Holland, Belgien, Italien och Tyskland som sällskapshund, vilket visar att den anpassar sig väl och lever ett gott liv lika bra i hus som på gård.

Till Sverige kom de första två exemplaren av rasen 1997 från Finland. En av dem Santtulan Karambola fick den första svenskfödda kullen 1999.

1999 importerades tiken Gala de Campdurá, från Spanien som fick sin första kull 2001 och samma år importerades ytterligare en tik från Spanien, Isarda de Fogars de Montclus, som samma år fick sin första kull.

Dessa tre tikar är grunden till dagens svenska population.

Population

Nuläge

I december 2012 fanns totalt 226 hundar av rasen registrerade i SKK. De äldsta registrerade hundarna är födda 1996, men alla lever inte längre och en del individer har även exporterats. I dagsläget finns ungefär 150 levande gos d´atura catalá i Sverige. Sedan 1997 har totalt 22 gos d´atura catalá importerats.

Tabell 1, registreringar i SKK

Registreringar sedan RAS kom till 2004 och fram till 2012, källa SKKs avelsdata januari 2013

Antal reg/år	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Tikar (varav importer)	5 (1)	14 (2)	5	12 (4)	12 (2)	10	9 (1)	14	8 (1)
Hanar (varav importer)	2	11	2	10 (2)	19 (2)	9 (1)	11	16	6
Totalt:	7 (1)	25 (2)	7	22 (6)	31 (4)	19 (1)	20 (1)	30	14 (1)

Inavelsökningen för rasen har gått ner sedan RAS skrevs 2004, statistiken i tabellerna avser åren 2004 till 2012.

Se tabell 2 och tabell 3

Sedan 2004 har endast en kull (2007) haft en högre inavelsgrad än 6,25 procent. Sett till hela rasen har inavelsgraden sedan 2008 stadigt legat på under 1,6 procent. Målet i RAS 2003 var att sänka inavelsökningen då det är vanligt, framförallt i rasens ursprungsland men även i andra länder där rasen föds upp, att man använder närmare besläktade individer än kusiner i avel. Många hundar i Spanien har inavelsgrader på 16-20 procent.

Genomsnittliga kullstorleken har legat mellan 5,8 och 7,7 valpar, se tabell 4

Till avel i Sverige har totalt 32 hundar använts, 19 tikar, varav 9 är importerade och 10 svenskfödda, och 25 hanar, varav 15 utländska, 2 importerade och 8 svenskfödda.

Mål

- Ökad genetisk variation och minskad inavelsökning.

Strategier

- Att verka för en låg andel nära släktskapsparningar för att på så sätt minska inavelsökningen i rasen.

- Att motverka upprepning av parningar och undvika parning av två närbesläktade individer är nödvändigt. Närmare släktskapsparningar än kusiner (6,25 procent) bör undvikas helt och helst bör man välja individer med så lågt släktskap som möjligt samt prioritera avel med nya linjer.
- Då avelsbasen är minimal i Sverige måste aveln baseras på utländskt avelsmaterial. Framförallt handlar det om användning av hanhundar utomlands, att hitta nytt avelsmaterial utomlands har blivit mycket lättare med utökningen av internetanvändningen. De flesta rasklubbar i Europa har hemsidor och även de flesta uppfödarna.
- Man bör även prioritera de begränsningar man sätter för rasen så att man inte väljer bort för många individer. Fokus ska ligga på att verkligen begränsa det som verkligen orsakar hundarna lidande. Om man sätter kraven för högt tvingas man välja bort för många individer till lidande för rasens genetiska variation.
- För att minska inavelsökningen och öka avelsbasen bör aveln baseras på fler individer. Man bör undvika att överanvända få individer i avel, varken tikar eller hanar bör användas till för många kullar. Som generell maxgräns rekommenderas att en hund inte bör producera fler avkommor under sin livstid än 25 procent av det genomsnittliga antal valpar som registreras per år inom rasen.

Då vår ras är under uppväxt är det svårt att sätta en sådan gräns. Det registreras mellan en och fem kullar per år, men ett genomsnitt skulle väl då vara tre kullar med ett genomsnitt av sex valpar. Det ger 18 valpar i genomsnitt, 25 procent av 18 blir 4,5 valpar. Detta innebär att varje avelsdjur, med stor sannolikhet, kommer att överskrida maxgränsen redan vid första kullen då de flesta kullar består av fler än fyra levande valpar.

Detta är också orimligt då uppfödarna inte skulle tycka det var värt att importera en hund eller spara en valp för att enbart använda en endaste gång. Däremot är det av största vikt att inte använda vare sig tik eller hane till för många kullar.

Hälsa

Nuläge

Under hösten 2012 skickades en hälsoenkät ut till alla registrerade ägare av gos d´atura catalá. Av de drygt 170 hundägare som vi skickade till valde 88 att svara. Fullständig sammanställning av hälsoenkäten finns tillgänglig hos rasklubben.

Gos d´atura catalans hälsa idag (baserat på hälsoenkät, registrerade resultat och så vidare) anses mycket god. Det finns inga allvarliga hälsoproblem i rasen och endast några få enstaka fall av olika sjukdomar har redovisats i hälsoenkäten.

Förekomsten av höftleds dysplasi är den vanligast förekommande defekten/sjukdomen. Det finns i nuläget (2012) 188 hundar registrerade i SKK som är över ett år, av dessa är 107 (56,9 procent) röntgade.

I RAS 2004 sattes som mål att alla avelshundar skulle vara röntgade och totalt försöka få 80 procent av alla gos d´atura catala röntgade. Detta för att kunna göra en bättre utvärdering om hur mycket HD det verkligen finns inom rasen. Då var 36 av 45 hundar som fyllt ett år röntgade (80 procent).

Andelen röntgade hundar har minskat mycket vilket kan ge en missvisande statistik . Anledningarna till detta är många och man kan också se att ägarna väljer att röntga senare, men målet bör vara kvar och det måste ligga på uppfödarna att ta ett större ansvar för att informera sina valpköpare om HD och anledning till röntgen även av de hundar som inte kommer gå i avel.

För rasens och uppfödarnas val av avelsmaterial är det viktigt att så många som möjligt röntgas och vi kan hjälpas åt att kontrollera hur utvecklingen av HD inom rasen blir.

Av samtliga röntgade hundar från 1999 till 2012 är fördelningen: 40 har A-höfter, 43 har B-höfter, 12 har C-höfter, 10 har D-höfter och 2 har E-höfter. Det ger en totalsiffra om 77,6 procent friröntgade hundar (83 av de 107 röntgade hundarna). (Källa SKK-avelsdata 2013-01-08)

När ursprungliga RAS skrevs (2004) fanns 69,5 procent friröntgade hundar. Andelen av de röntgade hundarna som har A eller B höfter är idag högre.

Av hälsoenkäterna har vi fått fram att endast ett fåtal av dessa hundar har kliniska symtom (smärta, håla, stelhet och så vidare) till följd av sin diagnos, alla som visat symtom har grav HD (grad D eller E).

Antal kullar har varierat mycket genom åren och eftersom antalet kullar pendlat mellan en och fem kullar per år, blir det missvisande att idag beräkna och jämföra hur stor andel hundar per år som är belastade med HD. Likaså är det idag enbart de svenska HD-resultaten som registreras i SKK, detta gör att det svårt att se om användningen av C- höfter påverkar HD förekomsten hos avkomman.

Statistiken i SKKs avelsdata är endast baserad på svenskfödda hundar (med undantaget av vissa tidiga import) vilket gör att statistiken inte blir helt korrekt, men för enkelhetens skull bör vi använda den.

Då man i rasens ursprungsland inte har central avläsning av HD (FCI-standardiserad avläsning) så godkänns inte dessa avläsningar här. Tills dess att hemlandet har central avläsning FCI-standardiserad avläsning är det omöjligt att sätta in hårdare krav/rekommendationer utan att inskränka på den mycket begränsade avelsbasen vi har i Sverige, då vi verkligen är beroende av rasens ursprungsland för tillgång på avelsdjur.

55 hundar har genom åren ED-röntgats genom åren (29,3 procent) av dessa har endast två individer haft ED.

Mål

- En god hälsa som möjliggör ett långt liv utan hälsostörningar.
- Att andelen HD inom rasen minskar till under 20 %
- Öka antal röntgade hundar till 80 procent inom en femårsperiod.
- Att alla hundar som går i avel är höftledsröntgade.

- Bibehålla rasens goda reproduktionsförmåga (parning, dräktighet, valpning och omhändertagandet av valparna).

Strategier

- Att till avel endast använda friska och sunda hundar utan kliniska symtom genom att ur avel utesluta hundar som visar kliniska symtom på någon som helst sjukdom och iaktta försiktighet om den genetiska arvs gången är okänd.
- Att uppfödarna tar ansvar över att höftledsröntga sina tänkta avelsdjur men också över att informera och motivera sina valpköpare till att låta höftledsröntga sina hundar oavsett om de tänkt låta dem gå i avel eller inte.
- Att inte använda hundar med grad D eller E i avel och iaktta stor försiktighet vid användning av HD grad C.
- Att uppföljning görs årligen och redovisas i klubbens avelsberättelse.
- Att göra en ny utvärdering om fem år och se hur vi ligger till då.

Mentalitet

Nuläge

Gos d´atura catalá är en populär ras på grund av sitt vackra men lite rufsiga uttryck och har en tilltalande storlek. Utomhus och vid arbete är de aktiva och har mycket energi och kräver någon form av aktivering för att inte hitta på hyss. Inne är de lugna, men vill gärna vara med så de inte missar något spännande och följer efter som en svans när man förflyttar sig.

De är dugliga vakhundar som varnar så snart någon främmande dyker upp inom reviret. Älskar att bli klappade och kelade med, men har ganska stor integritet så de gillar inte att ligga på varandra eller för nära. Kommer gärna upp i soffa/säng om man så önskar, men då ska de ha egen plats där.

De har en hel del egen vilja och tar gärna initiativ. Som de flesta vallhundar är de lättlärd; på gott och ont då de lär sig ”dumheter” lika snabbt och villigt som de lär sig festliga tricks.

I dagens samhälle måste hundarna fungera tillsammans med andra hundar, människor, barn, bilar och så vidare I dagens samhälle fungerar det inte att ha skygga, rädda eller aggressiva hundar. Vi kan heller inte betrakta rasen som en brukshund som ska tränas flera timmar per dag.

Rasens ursprung är som vallhund, eller närmare bestämt användes rasen för förflyttning av stora hjordar mellan betesmarkerna.

Idag är de mer och mer sällskapshundar, de är aktiva och anpassningsbara. Älskar aktivitet på deras egna villkor och kan uppfattas som egensinniga. De har egen vilja och en hel del temperament. De kan verka ointresserade av främmande människor, vilket är en lämplig egenskap när de arbetar som vallhundar.

De senaste generationerna har rasen inte avlats på vallegenskaper, men heller inte på bruksegenskaper. De ska vara modiga och tappra, vilket är nödvändigt vid olika vaktuppdrag. De har visat att de kan tränas inom de flesta hundsporter och en gos d´atura catalá tackar inte nej till aktivering. Rasen är idag en aktiv sällskapshund som älskar aktivering och motion, är pigg och alert, men ska kunna koppla av när inget händer. Den ska också, utan problem och med tillåtelse av förare, kunna hanteras av andra personer än föraren.

Sedan 1999 har 35 hundar genomfört MH, varav 13 hanar och 21 tikar. Endast två hundar har brutit, men det är fortfarande för få för att man ska kunna göra ett spindeldiagram, det behövs 40 beskrivna hundar varav minst 15 av varje kön.

Sedan den 1 maj 2012 finns en ny mentalbeskrivning, BPH (beteende och personlighetsbeskrivning hund). Den ska vara mer anpassad för vår ras än MH, då MH i första hand utvecklades för bruks- och tjänstehundar.

Det är dessa två verktyg som idag finns för beskrivning och kartläggning av hundens mentalitet, personlighet och beteende. För att kunna sätta in åtgärder, eller ens lägga upp en plan, behöver vi få fler resultat.

Mål

- Att bibehålla rasens mentala egenskaper såsom vakt- och vallegenskaper. Detta genom att till avel endast använda mentalt stabila, sunda och mentalt rastypiska hundar.
- Att få fler hundar mentalbeskrivna MH/ BPH och då främst alla svenska avelsdjur.
- Att få till ett spindeldiagram för MH inom rasen vilket är ett bra verktyg för uppfödarna att arbeta efter.

Strategier

- Genom att undvika att till avel använda hundar vars mentala egenskaper avviker för mycket från rasens medel i form av överdrivet aggressiva, skygga, rädda eller skarpa individer. Detta görs lämpligast genom att avelsdjuren mentalbeskrivs och utefter dessa resultat väljer bort de avelsdjur som avviker för mycket från medel på rasen.
- Ett stort ansvar ligger hos uppfödarna att informera om rasens egenskaper och välja valpköpare utefter dessa.
- Genom att ytterligare fem hundar genomgår MH, varav två bör vara hanar, kan vi få till ett spindeldiagram och utifrån det får uppfödarna ett verktyg att arbeta efter. Detta borde kunna bli verklighet redan under 2013/2014.
- Även här ligger en stor del av ansvaret på uppfödarna att informera och finna sätt att motivera och uppmuntra sina valpköpare till att låta beskriva sina hundar (MH/BPH).

Exteriör

Rasen har idag en god exteriör och vi bör arbeta för att behålla denna. Det finns dock en tendens idag till att hundarna blir större och större. På många utställningar syns hundar som inte håller måtten i standarden och likaså är det vanligt med mankhöjdsangivelser på hanhundslistor och valphänvisningslister i de olika rasklubbarna runtom i Europa. Enligt rasstandarderna ska hanarna vara 47-55 centimeter i mankhöjd och tikarna 45-53 centimeter.

Pälsen ska inte vara så riklig att kroppens konturer döljs, inte heller överdrivet lång. Pälsens kvalitet skall alltid värderas högre än längd och mängd. Veka mellanhänder och utåtvridna tassar är ett vanligt fel som bör undvikas då det inte är önskvärt då det påverkar hundens hälsa och funktionalitet.

Likaså kan man se en tendens till uppdelning mellan utställningshundar och arbetshundar, framförallt när det gäller exteriören.

Mål

- Funktionell exteriör som överensstämmer med rasstandardens. Motverka ytterligheter genom att till avel välja individer vilka har god överensstämmelse med rasstandardens.
- Motverka tendenser till uppdelning i olika typer inom rasen.

Strategier

- För att vi inte ska få för stora hundar bör man undvika att använda de största individerna i avel och inte alls de som inte håller standardens max och minimimått. Man bör prioritera de hundar som ligger mitt i skalan.
- Alla hundar som används i avel ska ha en god överensstämmelse med rasstandardens och inte ha fel som anses som allvarliga eller diskvalificerande enligt rasstandardens.
- Rasklubben bör begära officiell mätning av alla hundar som ställs ut under ett års tid för att kunna dokumentera och föra statistik över individernas storlek.

Avelspolicy för gos d´atura catalá

Målet är att väcka intresse för och främja avel av mentalt och fysiskt sunda vall-, vakt- och exteriört fullgoda gos d´atura catalá. Rasens utveckling grundas på uppfödarnas val av avelsdjur samt på den användning dessa avelsdjur har.

Ärftlig variation är en förutsättning för rasens möjlighet att fortleva. Därför ska aveln vara målinriktad, långsiktig och hållbar. Med hållbar avses att aveln inte leder till brister avseende hälsa, mentalitet eller funktion och inte tömmer rasen på genetisk variation.

För en fortsatt positiv utveckling av rasen i Sverige finns riktlinjer utarbetade av rasklubben som stöd för avelsarbetet med följande prioriteringar:

- Ökad genetisk variation och minskad inavelsökning.
- Bibehålla den rastypiska mentaliteten där god vakt- och vallegenskap, arbetslust och samarbetsvilja finnes - men se upp så att rasen inte blir mer avvaktande mot främmande människor.
- En god hälsa som möjliggör ett långt liv utan hälsostörningar.

- Funktionell exteriör som överensstämmer med rasstandarden. Motverka ytterligheter genom att till avel välja individer vilka har god överensstämmelse med rasstandarden.
- Bibehålla rasens goda reproduktionsförmåga (parning, dräktighet, valpning och omhändertagandet av valparna).

Delmålen 2004 – 2012

Då ursprungliga RAS sammanställdes 2004 var rasen väldigt liten i landet. Totalt fanns 51 hundar registrerade och medelåldern på dem var strax under tre år. Av denna anledning var det svårt att sätta upp så höga mål, men målen som sattes var:

- **Öka den genetiska variationen och minska inavelsökning.**
Detta har uppfödarna tänkt på i sin avel och inavelsökningen är sänkt, endast en kull sedan 2004 har högre inavelsgrad än det som är önskvärt. Se tabell 2 och tabell 3
- **Öka antalet röntgade hundar så att man kunde göra en rättvis bedömning av andelen hundar med HD.**
2004 var 80 procent röntgade, 2012 var motsvarande siffra 56,9 procent och här är vi än så länge långt ifrån målet.
- **Öka antalet mentalbeskrivna hundar och få ett spindeldiagram**
Här har vi ännu inte fått tillräckligt många hundar mentalbeskrivna för att ett spindeldiagram ska vara möjligt att göra

Strategi för fortsatt avelsarbete 2013- 2018:

- Att verka för en låg andel nära släktskapsparningar för att på så sätt minska inavelsökningen i rasen.
- Att motverka upprepning av parningar och undvika parning av två närbesläktade individer är nödvändigt. Närmare släktskapsparningar än kusiner (6,25 procent) bör undvikas helt och helst bör man välja individer med så lågt släktskap som möjligt samt prioritera avel med nya linjer.
- Då avelsbasen är minimal i Sverige måste aveln baseras på utländskt avelsmaterial. Framförallt handlar det om användning av hanhundar utomlands, att hitta nytt avelsmaterial utomlands har blivit mycket lättare med utökningen av internetanvändningen. De flesta rasklubbar i Europa har hemsidor och även de flesta uppfödarna.
- Man bör även prioritera de begränsningar man sätter för rasen så att man inte väljer bort för många individer. Fokus ska ligga på att verkligen begränsa det som verkligen orsakar hundarna lidande. Om man sätter kraven för högt tvingas man välja bort för många individer till lidande för rasens genetiska variation.
- För att minska inavelsökningen och öka avelsbasen bör aveln baseras på fler individer. Man bör undvika att överanvända få individer i avel, varken tikar eller hanar bör användas till för många kullar. Som generell maxgräns rekommenderas att en hund inte bör producera fler avkommor under sin livstid än 25 procent av det genomsnittliga antal valpar som registreras per år inom rasen.

Då vår ras är under uppväxt är det svårt att sätta en sådan gräns. Det registreras mellan en och fem kullar per år, men ett genomsnitt skulle väl då vara tre kullar med ett genomsnitt av sex valpar. Det ger 18 valpar i genomsnitt, 25 procent av 18 blir 4,5 valpar. Detta innebär att varje avelsdjur, med stor sannolikhet, kommer att överskrida maxgränsen redan vid första kullen då de flesta kullar består av fler än fyra levande valpar.

Detta är också orimligt då uppfödarna inte skulle tycka det var värt att importera en hund eller spara en valp för att enbart använda en endaste gång. Däremot är det av största vikt att inte använda vare sig tik eller hane till för många kullar.

- Att bibehålla en god hälsa som möjliggör ett långt liv utan allvarliga hälsostörningar.
- Att till avel endast använda friska och sunda hundar utan kliniska symtom genom att ur avel utesluta hundar som visar kliniska symtom på någon som helst sjukdom och iaktta försiktighet om den genetiska arvsgången är okänd.
- Öka antal röntgade hundar till 80 procent inom en femårsperiod.
- Att alla hundar som går i avel är höftledsröntgade.
- Att inte använda hundar med grad D eller E i avel och iaktta stor försiktighet vid användning av HD grad C.
- Göra en ny utvärdering om fem år och se hur vi ligger till då.
- Att bibehålla rasens mentala egenskaper såsom vakt- och vallegenskaper. Detta genom att till avel endast använda mentalt stabila, sunda och mentalt rastypiska hundar.
- Att undvika att till avel använda hundar vars mentala egenskaper avviker för mycket från rasens medel i form av överdrivet aggressiva, skygga, rädda eller skarpa individer. Detta görs lämpligast genom att avelsdjuren mentalbeskrivs och utefter dessa resultat väljer bort de avelsdjur som avviker för mycket från medel på rasen.
- Ett stort ansvar ligger hos uppfödarna att informera om rasens egenskaper och välja valpköpare utefter dessa.
- Genom att ytterligare fem hundar genomgår MH, varav två bör vara hanar, kan vi få till ett spindeldiagram och utifrån det får uppfödarna ett verktyg att arbeta efter. Detta borde kunna bli verklighet redan under 2013/2014.
- Även här ligger en stor del av ansvaret på uppfödarna att informera och finna sätt att motivera och uppmuntra sina valpköpare till att låta beskriva sina hundar (MH/BPH).
- För att vi inte ska få för stora hundar bör man undvika att använda de största individerna i avel och inte alls de som inte håller standardens max och minimimått. Man bör prioritera de hundar som ligger mitt i skalan.
- Alla hundar som används i avel ska ha en god överensstämmelse med rasstandard och inte ha fel som anses som allvarliga eller diskvalificerande enligt rasstandard.
- Rasklubben bör begära officiell mätning av alla hundar som ställs ut under ett års tid för att kunna dokumentera och föra statistik över individernas storlek.

RAS FÖR GOS D'ATURA CATALA

Tabeller

Tabell 2

	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Inavelsgrad	3,3	1,2	0	2	0,3	1,5	1,6	1,6	0
ad	procent	procent	procent	procent	procent	procent	procent	procent	procent

Rasens genomsnittliga inavelsgrad. Beräknad över 5 generationer.

Tabell 3

FÖDDA KULLAR										
Fördelning parningar i procent	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2012
Upp t.o.m. 6,25procent	1	4	1	2	4	3	3	5	2	
6,26procent - 12,49procent	0	0	0	1	0	0	0	0	0	
12,5procent - 24,99procent	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
25procent-	0	0	0	0	0	0	0	0	0	

Källa: SKK avelsdata 2013-01-26

Tabell 4

KULLSTORLEK													
	1999	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Kullstorlek genomsnitt	7,0	7,7	6,0	6,0	6,0	5,8	7,0	5,3	6,8	6,0	6,3	6,0	6,5
Antal kullar	1	3	1	1	1	4	1	3	4	3	3	5	2

Tabell 5

ANTAL KULLAR														
	1999	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	Totalt
Kullar	1	3	1	1	1	4	1	3	4	3	3	5	2	32
Tikar	<u>1</u>	<u>3</u>	<u>1</u>	<u>1</u>	<u>1</u>	<u>4</u>	<u>1</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>3</u>	<u>3</u>	<u>5</u>	<u>2</u>	<u>19</u>
Hanar	<u>1</u>	<u>3</u>	<u>1</u>	<u>1</u>	<u>1</u>	<u>4</u>	<u>1</u>	<u>3</u>	<u>4</u>	<u>3</u>	<u>3</u>	<u>5</u>	<u>2</u>	<u>25</u>

Källa: SKK avelsdata 2013-01-26